

Kazatel: Josef Hurta

Písňe: 169, 320, 723, 728

Čtení: 1K 4, 1 – 14

Text: 1K 2, 1 – 5 *Ani já, bratři, když jsem přišel k vám, nepřišel jsem vám blásat Boží tajemství nadnesenými slovy nebo moudrostí. Rozhodl jsem se totiž, že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného. Přišel jsem k vám slab, s velkou bázní a chvěním; má řeč a mé kázání se neopíraly o vmlouvavá slova lidské moudrosti, ale prokazovaly se Duchem a mocí, aby se tak vaše víra nezákládala na moudrosti lidské, ale na moci Boží.*

Apoštol Pavel na svých misijních cestách založil mnoho sborů. Ale neponechal je svému osudu. Udržoval s nimi kontakt, zajímal se o ně a navštěvoval je. A psal jim dopisy. Jeden ze sborů mu však obzvláště dělal starosti. Byl to sbor v Korintu. Korint bylo přístavní město a žila tam pestrá směsice lidí různých kultur, zvyků a náboženství. Bylo to město bohatých i chudých, vzdělaných i nevzdělaných, svobodných i otroků. Tuto pestrost odrážel i sbor křesťanů, který tam vznikl. To by nebylo nic špatného, kdyby lidé ve sboru nebyli rozhádaní, nesnášenliví a urážliví. Zároveň však byli křesťanskou vírou nadšení a plní horlivosti pro Krista. Ale nejednota, která mezi nimi panovala mohla být pro sbor smrtící. Pavlovi to dělalo veliké starosti a přemýšlel, jak ten sbor dát zase dohromady. Z informací, které se k němu dostávaly si udělal dost přesný obraz situace ve sboru. Vznikaly tam různé frakce, kdy jedni se hlásili k Pavlovi, druzí k Apollovi, třetí k Petrovi a další rovnou ke Kristu. Jedni proti druhým se chlubil tím, kdo je pokřtil. Také se předháněli v tom, kdo má lepší duchovní dar. Bylo to velmi konkurenční prostředí.

I dnes existují sbory, kde se klade zvláštní důraz na takovou tu až vybičovanou zbožnost, kde se nejvíce oceňuje horlivost, obětavost, pracovitost, moudrost, vzdělanost, vysoký morální kredit, písmáctví, modlitební život, pravidelná a aktivní účast lidí na životě sboru atd. To všechno jsou samozřejmě dobré a žádoucí rysy křesťanské zbožnosti. Ovšem problémy mohou nastat tam, kde se tyto lidské kvality stanou předmětem hodnocení, posuzování a především srovnávání. A pak už se to rozjíždí. Abych ve společenství obstál, musím vypadat před lidmi dobře. Musím mít ty správné názory, musím se tvářit zbožně, duchovně, ochotně a laskavě. Všechno proto, abych nebyl druhými hodnocen špatně. Takový život je ale potom soutěž, kde se musím prodrat dopředu, to znamená ty druhé porazit nebo alespoň zpochybnit jejich kvality. A právě toto soupeření křesťany v Korintu rozdělovalo a vedlo k roztržkám, rozkolu a rozpadu sborového společenství.

Apoštol Pavel tedy přemýšlel, co by křesťany v Korintu naopak spojilo. Důraz na kvalitu duchovního života, který by třeba v jiném společenství byl užitečný, v Korintu nefungoval. Vedl k jen k povyšování a snaze být lepší než druzí. Apoštol přemýšlel takto: Co je všem křesťanům společné? Na čem se mohou sjednotit? Duchovní přednosti to nejsou, protože jeden má takový dar, druhý má úplně jiný, někdo je dobrý v tom a druhý zase v onom. Při správném porozumění se ty rozdílné dary samozřejmě vzájemně doplňují, ale vzhledem k obecné lidské řevnivosti to častokrát vede spíš k rozdělení.

Co s tím tedy dělat? Pavel na to přišel. Nemáme společné přednosti, ale máme společné nedostatky. Společné slabosti. Společné máme to, že jsme lidé chybuující. A na tom se už dá postavit jednota, porozumění, sjednocení. Jsme jednotní v tom, že nikdo z nás není bez hříchu. A v křesťanském sboru tím zpravidla nikdo vynikat nechce, že by chtěl být větší hříšník než druzí.

Jak Pavel tuto myšlenku uvedl do praxe? Trojím způsobem. 1) Nastavuje korintským pravdivé zrcadlo. Ve svém dopise úmyslně poukazuje spíše na nedostatky korintského sboru než na jejich přednosti. Nepřejde taktním mlčením, že se mezi korintskými křesťany vyskytují případy smilstva, že se jako křesťané soudí před světskými soudy, že znesvěcují večeri Páně bezohledností vůči chudým a že někteří svoji duchovní svobodou uvádějí do nejistoty své spolubratry, kteří jsou ve víře slabší. Pavel dokonce zariskuje a troufne si napsat něco, co ty namyšlené a vychloubačné korintské může i urazit. Píše: „Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených.“ I toho si mají být korintští vědomi.

2) Pavel, vlastně jejich duchovní otec, sám o sobě píše jako o slabém křesťanu. Říká: „Přišel jsem mezi vás v slabosti, v bázní a velmi rozechvěný. Mé poselství a kázání nespočívalo v přesvědčivých a moudrých řečech. A ironicky dodává: „Já vím. Vy už jste nasyceni, vy už jste zbohatli, vešli jste do Božího království, a my ještě ne! ... My jsme takoví blázni pro Krista, vy ovšem jste v Kristu rozumní; my jsme slabí, vy silní; vy jste slavní a my beze cti.“ Dokonce i v dalším svém listě musí Pavel znovu připomenout svoji slabost a podotkne: „Ten poklad máme v hliněných nádobách.“ A o kus dál o sobě vyznává, že právě v slabosti se projeví Boží síla. „A tak se budu raději chlubit slabostmi“ uzavírá Pavel.

3) Apoštol nakonec použije ten nejodvážnější výrok. Tu největší slabost projevil sám Bůh, když poslal svého Syna na svět. Vždyť slovo o kříži je pro lidi bláznovstvím! Tady je možná na místě připomenout, že v Korintu projevovali pohané zvlášť velkou úctu bohyni Athéně, dceři Diově, která byla zosobněná moudrost. Moudrost tu byla velmi ceněná. Ale Pavel píše: „Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo věří, bláznovskou zvěstí. ... Co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné. Neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil, ano vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic – aby se tak žádný člověk nemohl vychloubat před Bohem.

A tak Pavel učinil toto rozhodnutí, aby přivedl korintské křesťany k jednotě: „Rozhodl jsem se totiž“ říká Pavel, „že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného. Přišel jsem k vám sláb, s velkou bázní a chvěním; má řeč a mé kázání se neopíraly o vmlouvavá slova lidské moudrosti, ale prokazovaly se Duchem a mocí, aby se tak vaše víra nezakládala na moudrosti lidské, ale na moci Boží.“

Pavel se jistě mohl rozhodnout i jinak. Mohl Korintským kázat Krista vítězného, Krista uzdravovatele, Krista mocného a Pána zázraků, Krista jako moudrého učitele, Krista jako Krále králů a Pána pánů. Všechno to by na Ježíše Krista sedělo. Ale Pavel se v tomto případě rozhodl kázat Krista poraženého, slabého, takového, který sám neumí ani sestoupit z kříže, který se nechá zabít, prostě Krista ukřižovaného. Krista, který se stal člověkem a byl jako my. Není to Kristus, k němuž bychom se náročnými duchovními cestami měli vyškrábat do nebeských výšin, ale Kristus, který je nám nejbližší právě v našich slabostech, trápeních a křížích.

Bratři a sestry, to je to, co nás spojuje, v čem se můžeme sjednotit a shodnout. Všichni potřebujeme Krista ukřižovaného, který nás nesrovnává podle našich výkonů a kvalit, ale který má porozumění pro naše slabosti. A když se všichni spojíme ve svých slabostech, tak to bude síla! My kolikrát prosíme, jako Pavel, aby nás Pán všech těch slabostí zbavil, ale např. Pavlovi se dostalo odpovědi: „Dostí máš na mé milosti. Vždyť v slabosti se projeví má síla.“ A Pavel si z toho sám pro sebe učiní závěr: „Tak se budu raději chlubit svými slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova.“ Jaký závěr si z toho učiníme my, to už je na každém z nás.

Modlitba: *Pane, rádi si hraje na siláky a na křesťany, kteří mají před světem navrch. A těžko se nám říká, že nejsme o nic lepší. Ty se však stavíš proti pyšným, ale pokorným dáváš milost. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, slyš přímluvy své církve za tento svět. Modlíme se za mír pro zemi, kde se válí. Modlíme se za zemi, kde lidé stojí vzájemně proti sobě. Modlíme se za společenské klima ve světě, v Evropě i v naší republice. Jsme rozdělení a nerozumíme si. Prosíme, sjednot' nás a dej nám pokorného Ducha. Modlíme se za jednotu církve, abychom se respektovali ve své různosti. Modlíme se za rozdělené rodiny, rozvedená manželství, za děti ve střídavé péči. Prosíme, kéž rodiče spolu nesoutěží o přízeň svých dětí, kéž nejsou děti hromosvodem rodičovských svárů a rozepří. Prosíme za nemocné, bezmocné, slabé a nemohoucí. Prosíme za bezbranné a zranitelné. Ty všechny ochraňuj před lidským bezprávím a zlobou. Amen.*